

หัวข้อ : ปฐมบท

by : ภาคินทร์ ธนภุคินันท์

กลุ่มเมฆหนาที่บกระจายตัวบนอากาศ บดบังแสงอาทิตย์ที่สาจดาย
วาดระบายสีสีน้ำอิมครีมีลงบนทองนา

รสาหาบตะกร้าสานใบโตขนานข้าง มวลบุปผาแสนงามแย้มกลีบสดสวย
อยู่ภายใน อัดแน่นเรียงรายราวทุ่งดอกไม้อันกว้างขวาง...เธอย่ำยีเท้าด้วยจิ้งหะ
เนียบนาบ ใบหญ้าขยับไหวเพราะแรงลม กลีบดอกไม้ปลิวระล่องราวลอยค้ำใน
อากาศ นัยน์ตาสะท้อนภาพบุปผาหลากหลายสีที่กำลังอวดโฉมบานสะพรั่งภายในสวน
แผ่กลีบลงดมรั้งรอสัมผัสเย็นรื่นของสายฝน...

ท่ามกลางความเจียบงัน ผีเสื้อตัวหนึ่งขยับปีกบินเข้าใกล้...รสายื่นมือ
ออกไปหามันอย่างเชื่องช้าราวต้องมนตรา สัมผัสถึงความเปราะบางของ
แมลงตัวน้อยบนฝ่ามือ...ปวกเปียกเล็กจ้อยราวกระจกแก้วที่อ่อนบาง ไม่อาจ
ต้านทานได้แม้กระทั่งการแตะต้องของหนึ่งปลายนิ้ว

เธอหรีตาลงอย่างช้าๆ ในใจหวนนึกถึงใบหน้ายามแย้มยิ้มของลูกสาว
ตัวน้อยที่ตัวนจากไปก่อนจะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่

หากว่าเป็นเธอที่ตายแทนได้...ก็คงจะดี

“รสา” หนึ่งในเสียงดังแว่ว ภาพความทรงจำอันแจ่มชัดเลื่อนลง

เบื้องหน้าของเธอคือใบหน้าอ่อนโยนขององค์เทวบุตรรูปงาม...ลมฝน
ชุ่มชื้นโบกพลิว พัดปอยผมเล็กๆ ให้ปลิดปลิวลอยละล่อง ดวงตาสีดำเข้ม
สลับมอมา เรียวปากหยักลึกขยับยกเป็นคำพูด “เราสองคน...ไปดื่มชาด้วยกัน
ที่ศาลาดีไหม”

สายลมหอบเอากลิ่นบุปผาหอมระรื่นปลิวพัดผ่านไป...

รู้ตัวอีกทีทั้งสองคนก็มานั่งหันหน้าเข้าหากันที่ศาลากลางสวนหย่อม
เสียแล้ว...

เธอยกน้ำชาขึ้นจิบ ในขณะที่สายตาของเจ้าที่หนุ่มทอดยาวออกไป
ภายนอกศาลา ท้องฟ้ามีดครีมหิมครีมหิมสะท้อนเงาในแววตา ริมฝีปากหยักลึก
เผยออก หมู่มะผลอยละล่องผ่านไป

“นานๆ เราสองคนจะได้มานั่งดื่มชากินขนมด้วยกันสักที แต่ฟ้ากลับครี
มาเขียว...” ชายหนุ่มเอ่ย หางคิ้วได้รูปหล่นลู่ต่ำลง “แต่ถึงท้องฟ้าจะไม่เป็นใจ
เท่าไร...ช่วงหน้าฝนแบบนี้ก็มีช็อคช็อคอยู่บ้าง” องค์เทวบุตรกล่าวด้วยรอย
ยิ้ม แต่ปลายนิ้วลงบนกลีบดอกไม้สีขาวที่กำลังชูช่อแย้มบานอย่างนุ่มนวล
ทะนุถนอม แผ่วเบาชดช้อยราวผีเสื้อขยับปีก “ดูสิ...ดอกไม้ในสวนนี้บานสวย
เขียวแหละ ดอกมะลิซ้อนที่รสาชอบเองก็บานเต็มต้นเหมือนกัน...”

สายลมกระโชกพัดผ่าน กลีบมะลิขาวบางปลิวสะท้าน เจ้าที่หนุ่มเลื่อน
มือไปที่แก้วน้ำชาของตนด้วยกิริยาเรียบเรื้อย เปลือกตาสีทองปรือปิดลงยาม
แต่ริมฝีปากจดลงบนผิวงระเบือเงาเรียบ แพขนตาช่อสวยแผ่ตัวทาบทับลง
บนสันจมูกโด่งงาม

“ถ้าเป็นสมัยที่ยังไม่มีน้ำประปา คงไม่มีอะไรจะชื่นใจได้เท่ากับน้ำฝน
เย็นๆ ที่ลอยดอกมะลิหอมๆ แล้วละ รสาเคยลองรีเปล่า ไม่สิ...สมัยของรสา
เริ่มมีน้ำประปาใช้ตามบ้านหรือยังนะ น่าจะมีแล้วนี่เนอะ ผมเองก็ชักไม่ค่อย

แน่ใจแล้วสิ โลกนี้เปลี่ยนไปไวขนาด...ต้องมาคอยสงสัยสับสนแบบนี้แะจังเลย”

สายตาสองคู่สบกันท่ามกลางกลุ่มเมฆมืดครึ้ม แสงตะวันเจือจางถูกบดบังจากเมฆฝนที่ลอยเลื่อน กางตัวเป็นม่านอากาศสีเทาที่บดบังทั้งกายทาบทั้งลงบนเนื้อผิว

“...พูดเรื่องเวลา เราสองคนเองก็มีชีวิต ไม่สิ คงต้องเรียกว่า...มีตัวตนกันมานานแล้วนะ” บรรยากาตหนุ่มนวลที่รายล้อมเปลี่ยนแปร ความกดดันหน้าอึดอัดโรยตัวแผ่ขยาย แก้วกระเบื้องถูกวางกระหนาบจนราวไร้วางเครื่องปั้นขององค์เทวบุตรสะท้อนเงาในแววตา

ดวงมารวมโณภาพจินตนาการอันฝันเฟื่อง...หว่ากลับเบี้ยวบิดและแตกสลาย ราวเศษแก้วที่ถูกหุบจนแหลกละเอียด

“ขอร้องละครธา...เธอเป็นไม่ว่าใครที่มีอำนาจตัดสินใจเรื่องนี้ ต่อให้มันจะเสนอะอะไร เธอก็อย่าตกลงเลย” ความเสียวทั้งตัวแทนคำตอบรับ เจ้าที่หนุ่มหรีตา ขยับเรียวกปากเป็นคำกระซิบ หางคิ้วหล่นตก เขม้ามวนผิวแค้นแผ่กว้างขึ้นราวรูปนางมโหฬาร “เพราะว่าตอนนี้...แม้กระทั่งตัวเองก็อยู่กับผู้ชายคนนั้นแล้ว”

ดวงตาพลันเบิกกว้างขึ้น นัยนาอันคุ้นเคยสะท้อนก้องในโสตประสาทราวเทพเพลงที่กรอซ้ำ ฝ่ามือของเธอสั่นระริก ความรู้สึกเย็นวาบแล่นเร็ว กัดกินทุกอณูของเรือนร่างราวเกล็ดน้ำแข็งอันคมกริบ

ภาพใบหน้าอ่อนเยาว์ของเด็กหนุ่มผิวขาวปรากฏชัดในห้วงความคิด... สีหน้าอมทุกข์อันไม่สมวัยยังคงติดตรึงไม่จางหาย

แม้จะอยู่ร่วมชายคาเพียงชั่วเดือน แต่แต่ที่เธอรู้จักมีนิสัยรอบคอบซื่อระวาง ทั้งยังเฉียมตนจนไม่ริอ่านคิดการใหญ่ หากเป็นการตัดสินใจของเธอได้เพียงลำพัง เด็กหนุ่มที่ถวิลหาความมั่นคงแน่นอนเหนือสิ่งอื่นใดเช่นนั้น ไม่มีทางที่จะก้าวเท้าย่างไปบนเส้นทางที่อันตรายราวมีความตายเป็นเพื่อนซี้อยู่เคียงคู่ บนถนนรกร้างที่ทุกอย่างก้าวขาบข้างแนบชิดกับคมเคียวแห่งยมทูต...

คำถามประเดประดังก็ก้อง ใยแมงมุมแผ่ขยายถักทอในความคิด เม็ดเหงื่อผุดพรายบนสองแก้ม ฝ่ามือบีบแน่น

“ไม่สมเป็นเด็กคนนั้นก็จริง แต่เห็นว่าเขาตัดสินใจตามกุมภาพันธ์...”

เสียงเบาแผ่วดังขึ้น ผิวกายสีทองล่อตาส่องกระจ่างในเงามืดราวจันทร์เพ็ญสาดฉาย...สีหน้าขององค์เทวบุตรที่มองเห็นจากด้านข้างดูทุกข์ทรมาณอย่างไม่อาจบรรยาย แม้จะเจ็บปวดแสนสาหัสแต่กลับไร้ซึ่งน้ำตา มีเพียงหัวใจที่ร่ำไห้กรีดครางโดยไร้ซึ่งสรรพเสียง ทั้งเอาไว้มแต่ลมหายใจที่สิ้นเครือราวกิ่งไม้ชยับไหว...สิ้นหวังเหงาเศร้าราวสีน้ำตาลแห้งเหี่ยวของบุปผาใกล้โรย

“...อย่างน้อย ต่อให้เธอจะไม่สนใจผมหรือที่นี่ แต่ถ้าเป็นเขา...”

พลันนั้นเองสายฝนทำใหญ่ก็สาดเทลงมาจากอากาศ จนหยาดน้ำเย็นเฉียบจุ่มพิตผิวดินที่ชุ่มชื้น เส้นสายวาววับของสายฟ้าพาดผ่านเงาเมฆ ย้อมทุกสรรพสิ่งที่มองเห็นด้วยแสงสลับตาสีขาวโพลน ตามด้วยเสียงอสนีบาตคำรามอันกึกก้องกัมปนาท

รสสุดหายใจซำๆ เผยอริมฝีปากออก

แม้จะไม่คุ้นชินกับการพูดจนราวกับจะลืมนวิตไป

แต่ตอนนี้เธอไม่กลัวอีกต่อไปแล้ว

“เพชร...” เพียงหนึ่งพยางค์ซำซัด ดวงตาสีดำขลับขององค์เทวบุตรก็เบิกโตขึ้น ทุกอย่างโดยรอบราวชะลอตัวหยุดชะงัก

หญิงสาวแตะแก้มกระเบื้องลงบนจานรอง หรีดตาลง...เธอรู้สิกราวกับว่ามองเห็นเงาเล็กๆ ของเต้สะท้อนอยู่ภายในนั้น

เธอรักเต้ เขาเป็นเหมือนลูกที่เธอเคยสูญเสีย...เหมือนลูกชายที่เธอไม่เคยมี

แต่เป็นเด็กผู้ชายที่แม่จะดูแลเข้มงวด ทะเยอทะยานและซื่อระแวง แต่ก็มีจิตใจอ่อนโยนอย่างไม่น่าเชื่อ... แม้จะส่องสว่างอย่างดงาม แต่ก็อ่อนจนราวรัศมีสีขาของจันทร์ทราครั่งเสี้ยว...หากตะวันถึงคราวดับแสง ดวงเดือนดารา ย่อมไม่อาจอยู่คงทนค้ำฟ้า

เธอรู้ดีว่าดวงตะวันที่แสนสำคัญของเธอคือกุมภาพันธ์...เป็นดาวฤกษ์กลางหาวอันเจิดจรัสที่ล้ำค่าเหนือสิ่งใด

ตั้งแต่วันที่เธอได้รับข่าวต้มมัดห่อเล็กๆ จากเต้...วันที่เธอมองเห็นลูกสาว

ที่สูญเสียไปในตัวเขา รสาก็ตั้งใจว่าจะปกป้องเด็กผู้ชายคนนั้นด้วยทุกอย่างที่เธอมี เธอปรารถนาให้เขาเติบโตใหญ่ขึ้นและได้เดินทางไปสู่แสงสว่างที่รออยู่เบื้องหน้า

ว่านอกจากเขา ที่แห่งนี้เองก็มีความทรงจำที่แสนสำคัญของเธอสลัก
ลึกอยู่...

กาลเวลาที่ผันผ่าน ดอกไม้แสนงามที่เคยได้ชื่นชม จัปจันทร์และจันทร์-
เจ้าที่เธอเฝ้ามองมาตั้งแต่ยังเยาว์วัย สายโซ่ผู้น่าเวทนาและลูกแมวตัวจ้อยใน
อ้อมแขน คิวและปากฟ้าที่วิ่งเล่นหยอกล้อกันอย่างแสนร่าเริง หมอวณิชย์และ
ครุมินตราที่พูดคุยกันด้วยกิริยาทรงภูมิปัญญาฉลาดเฉลียว ดุจดาวและตะวัน
ที่แสนร่วนววย...หรือแม้กระทั่ง...

เจ้าที่ผู้นี้

คนที่ทำให้เธอรู้สึกราวกับได้กลับบ้าน...ราวกับได้มีชีวิตอยู่อีกครั้งใน
ความทรงจำเมื่อวันวาน เมื่อยังมีบ้านให้หวนคืน มีครอบครัวให้ห่วงหา...มี
ความรักให้คอยประคองกอด หากปกป้องเขา...ปกป้องสถานที่ที่เป็นดั่งบ้าน
ใหม่หลังความตายของเธอได้

“ถึงฉันจะห่วงแต่มากกว่าคนอื่น แต่ต่อให้ไม่มีเขา ฉันก็ไม่วันตอบรับ
คนคนนั้น...”

เธอก็ยินดีที่จะทำ

“...เพชรอย่างกังวลเลย ฉันเองรู้ว่าไม่ควรจะทำอะไร” แพขนตายกตัว
ขึ้น สายฝนกระซิกเป็นฉากหลัง สายตาของเธอและองค์เทวบุตรสบประสาน
“เราสองคนมีตัวตนมานานแสนนานแล้ว ต่อให้ฉันไม่ใช่เทวดา ก็รู้หมดแล้วว่า
อะไรเป็นอะไร...”

เธอเอ่ย ซ้ำซัดและเสียบเขี้ยวราวกลีบดอกไม้ที่ร่วงโปรย มือแตะลงบน
อกที่ร้อนผ่าว บีบมันจนเรียวนิ้วจอมบางแนบสนิท ราวกับจะกอบกวมความรู้สึก
ที่ล้นเอ่อเหล่านั้นเอาไว้ในมือ

“และที่สำคัญ ฉันเป็นแม่คน...ไม่มีวันทิ้งเด็ก ๆ ที่เป็นเหมือนกับลูกของ
ตัวเองไปเด็ดขาด”

พวกเธอสบตากันอยู่พักหนึ่งก่อนที่เจ้าที่หนุ่มๆจะเป็นฝ่ายเบนหน้าหนี

ออกไป เขายกยิ้ม ทว่ากลับทำสีหน้าราวกับจะรำให้ แพขนตาเรียงสวยเยือก
ขึ้นเพราะไอน้ำหยดเล็กๆ

“ดีใจจังที่เธอพูดด้วยเสียงที่...” องค์เทวบุตรเอ่ยบอก ภายในดวงตาสีดำ
เข้มคู่คมฉายประกายสีนระริก “ช่วงนี้ล่ะ...ผมเหงามากจริงๆ”

รสาเผยอปากอีกครั้ง...ทว่าก็ปิดลงเมื่อสัมผัสได้ถึงการมาถึงของ
ผู้มาเยือน

ตึก...

ร่องเท้าสั้นสูงสีแดงสดกระทบลงพื้นกระเบื้อง หยดน้ำฝนกระดอน
ออก อัญมณีชิ้นเล็กๆ ที่แกว่งไกวบนใบหูสะท้อนแสงแวบวาบในเวลาตา...หญิง
สาวร่างเล็กบางในชุดกระโปรงรัดรูปแนบรัดส่วนยืนนิ่งท่ามกลางแสงไฟส่อง
กระจ่าง ใบหน้าขาวผ่องทวีความงามยามฉาบไล้ด้วยแสงสว่างสีทิวา

ดูจตุรยี่หนึ่งอยู่ตรงนั้นด้วยสีหน้าหนักอึ้งราวกำลังซึ้งใจคิด แพขนตา
งอนหนาของเจ้าหล่อนหรือต่ำลง ริมฝีปากที่เคลือบด้วยลิปสติกสีแดงสดเข้ม
เข้าหากันจนแน่น ก่อนจะขยับยกขึ้นอย่างช้าๆ

“เจ้าที่ คุณรสา...” หญิงสาวผมดัดลอนเอ่ยบอก น้ำเสียงสิ้นเครือแผ่ว
เบาราวกำลังเอ่ยกระซิบ เธอยกคิระชะขึ้น อัญมณีสีทิวาแกว่งไกว ส่องแสง
วาวระยับจิดจ้าในดวงตา “ฉัน...อยากให้คุณช่วย”

เมื่อได้ยินคำร้องขอจากลูกหอ เจ้าที่หนุ่มก็ขยับริมฝีปากหยักลึกเป็น
รอยยิ้มด้วยกิริยาอ่อนหวาน ประสานสองหัตถ์เรียงงามไว้บนตัก ดวงตาสีดำ
สลับประสานเข้ากับนัยน์ตาสีน้ำตาลสดของหญิงสาวเบื้องหน้า

“นานๆ ที่เธอจะขอร้องผม จะให้ปฏิเสธก็คงไม่ได้หรอกครับ”

ร่องเท้าใบเือนฝุ่นกระทบลงบนพื้นโดยไร้เสียงสะท้อนกลับ

ปลายฝนมองตามแผ่นหลังเล็กบางของนางฝ่ายคำในขณะที่กำลังก้าวเท้า
เดินตามไปอย่างเงิบเงียบ เส้นผมตรงยาวของเจ้าหล่อนปลิวพลิวเล่นเงากับ
แสงแดดเบื้องบน สีดำลึบสะท้อนในดวงตา...แนวเงาจากต้นไม้ใหญ่ที่ทาบ
ทับลงมาสั้นกระพือยามต้องกระแสลมเย็นเฉียบ ธารน้ำไหลที่ใสกระจ่างราว

แก้วกระจกรินไหลขนานข้าง ผุงปลาตัวเล็กจ้อยสะบัดครีบแหวกผ่านกระแสน้ำ ขยับแนวทางสี่เทาค้ำตักน้ำจนกระเพื่อมไหว

เธอเคยได้ยินจากคนเฒ่าคนแก่ในละแวกบ้านเก่าว่าเมืองเชียงใหม่เริ่มมีไฟฟ้าใช้ตั้งแต่ยุคปฏิวัติสยาม เป็นบ้านเมืองทันสมัยที่ทวีระดับความศิวิไลซ์อย่างรวดเร็วตามอย่างก้าวของอารยธรรมตะวันตกที่เอียงกราย...โอ้อรับความเจริญก้าวหน้าของโลกโดยยังคงวัฒนธรรมแต่เก่าก่อน ผสมผสานระหว่างเสรีนิยมกับอนุรักษนิยมได้อย่างกลมกลืน

ท่าหมู่บ้านของสายโซ่นั้นเป็นชุมชนเก่าแก่ที่อยู่ลึกเข้าไปในหุบเขา แฝงกายซ่อนเร้นอยู่ใต้ร่มเงาสีเขียวขจีของพงไพรอันหนาทึบ ห่างไกลจากการมาเยือนของความเจริญที่กระจุกตัวในเมืองใหญ่ เหล่าหญิงสาวภายในหมู่บ้านรวมถึงฝ่ายคำจิงนุ่นซิ่นเกล้าผมมวยตามอย่างวัฒนธรรมเก่า ดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้กลิ่นอายของระเบียบประเพณีที่เข้มขันอบอวล ในสังคมอนุรักษนิยมสุดกู่ที่มีจารีตธรรมเนียมเป็นกฎตีตราผู้คน รักษาจริยธรรมความถูกต้องเป็นหลักตำราเก่าแก่ราวอำนาจอาญาสิทธิ์

แม้เธอไม่แน่ใจเรื่องยุคสมัยเท่าไรนัก แต่หากประมาณจากอายุร่างของสายโซ่บวกกับระยะเวลาที่ความตายเคยเอ่ยถึง ที่นี่คงเป็นเชียงใหม่เมื่อราวเจ็ดสิบถึงแปดสิบปีก่อน...ยุคเดียวกับที่คุณตาคุณยายของเธอลี้มตาดูโลก

ผีเท่าเขากริบของฝ่ายคำหยุตลง ไบหน้าหวานสวยราวแสงจันทร์หันมองมา ยกยิ้มยามชี่นัวตรงไปยังต้นไม้อใหญ่ต้นหนึ่งที่ตั้งตระหง่านอยู่ไม่ไกลจากลำธาร “ลองดูนั่นสิจ๊ะ ที่ต้นกาสะลอง...ต้นปีบนะจ๊ะ”

ดอกปีบสีขาวล่อโรยร่วงเหมือนหิมะที่โปรยปราย ก้านดอกเรียวยาวทั้งตัวพร้อมกลีบบางที่ผลิบาน บุปผาน้อยทาบทับรูปโคมเงดงามลงมาในครรลองสายตา กลิ่นกินภาพเบื้องหน้าจนเลื่อนหายไปง่ามมืด

เมื่อลี้มตาขึ้นอีกครั้ง เธอก็มองเห็นร่างของเด็กชายสองคนอยู่ตรงนั้น...

หนึ่งในนั้นคือเด็กชายร่างผอมสูงที่แต่งกายด้วยผ้าม่อฮ่อมย้อมคราม ลีน้ำเงินสะอาดสะอ้าน ดวงตาคู่สวยหลุบซ่อนอยู่ใต้แนวขนตาที่เรียงตัวเป็นแพสัณฯ เส้นผมสีดำของเขากระเพื่อมไหวยามต้องกระแสลม บรรยากาครอบกาย

เยือกเย็นราวเกล็ดหิมะโอบล้อม สีหน้าท่าทีที่มองเห็นดูสงบเฉยและนิ่งขมิ้มต่างจากเด็กวัยเดียวกัน

แม้จะเยาว์วัยกว่ามาก แต่ก็มีเค้าโครงละม้ายคล้ายสายโซ่ไม่เพี้ยนผิด...

เด็กชายผินหน้าหันมาคล้ายรู้ตัวว่ากำลังถูกจ้องมอง ริมนีปากสื่ออ่อนซัดเผยอน้อยๆ แนวเงาอ่อนจางจากดอกปีบที่ร่วงโรยทาบทับลงบนสันจมูกเล็กๆ... สีดำเข้มในแนวตาส่องประกายลึกล้ำ วัชวาบราวกระจกแก้วต้องแสงไฟ

ชั่ววูบหนึ่ง ปลายฝนรู้สึกราวกับกำลังสบตากับสายโซ่ที่เธอรู้จัก...

“ไอโซ่!” ยังไม่ทันได้ทำอะไร เด็กชายอีกคนหนึ่งก็วิ่งเข้ามาพร้อมรอยยิ้มกว้าง เขามีรูปร่างอวบอ้วน ผมเกล้าเป็นจุกสูง ฟันหน้าเล็กๆ หลอแหลงไปชี้ที่หนึ่ง “มายืนนั่งาวอยู่เฉยๆมาเดี๋ยวนี้อะไร มาเดี๋ยวนี้อะไร มาเดี๋ยวนี้อะไร”

“คุณพระ...” เธออุทาน เรียวคิ้วกระตุกน้อยๆ ด้วยความรู้ด้านภาษาเหนือของเธอนั้นจัดได้ว่ามีอยู่น้อยนิดชนิดเท่าทางอ้อม การจะฟังเขาออกโดยไม่มีซับไตเติลนั้นจำเป็นต้องใช้ความพยายามและประสาทสัมผัสทั้งหมดที่มี... ให้ฟังแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ เธอคงได้สมองระเบิดตายก่อนดูจนจบเรื่องเป็นแน่

ปลายฝนคิดพลางถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

ส่วนสายโซ่นั้นหันกลับไปหาเด็กชายอีกคนด้วยสีหน้าราบเรียบ เอ่ยขึ้น “อืม ไปกันเถอะ”

เมื่อจบคำนั้น เด็กชายสองคนก็พากันกึ่งเดินกึ่งวิ่งไต่ทางลาดขึ้นไป ทิวทัศน์ที่มองเห็นผันเปลี่ยน ดอกกาสะลองสีขาวม่วงปลิวผ่านไป ฉากหลังเลื่อนผ่านไปอย่างลื่นไหลล่องไวราวกับภาพยนตร์น้ำดี

ฝ่ายคำคว่ำแขนของเธอไว้ ยกยิ้มขึ้น ฝ่ามือขึ้นหยาบน้อยๆ... เรียวบางแผ่กลิ่นอายเย็นเฉียบราวแม่คะนึ่ง “นั่งก่อนสิจ๊ะ”

เธอพยักหน้ารับคำเชิญของหญิงสาวก่อนจะหึ่งตัวลงบนพื้น พับขาหนึ่ง ขัดสมาธิอย่างทะมัดทะแมง ในขณะที่ฝ่ายคำที่นั่งตามลงมาที่หลังนั้นค่อยๆ จัดชายผ้าขึ้นด้วยกิริยาแช่มช้อยอย่างกุลสตรีชั้นหนึ่ง “ที่นี่... มาดูไปด้วยกันนะจ๊ะ”

ปลายฝนพยักหน้าให้แก่หญิงสาวเมืองเหนือเอื่อยช้า ภาพเด็กๆ วิ่งเล่นพลางร้องเพลงกันอย่างสนุกสนานสะท้อนเงาในดวงตา ไบไม้แห้งกรอบสีน้ำตาล

คล้ำปลิวผ่านไป...

หากดูเผินๆ คงเป็นวันธรรมดาในอดีตที่แสนสดใสและสงบสุข
ท่าหากเรื่องราวทั้งหมดเป็นเช่นนั้นคงไม่มีสถานที่แห่งคำสาปถือกำเนิด
เกิดขึ้น...

ดวงตะวันอ่อนจางของยามเช้ารุ่งโรยคล้อยเคลื่อน แสงเงาที่ทิ้งตัวผัน
เปลี่ยนไป แสงแดดสีทองอำไพฉายไล่ม้วนกลืนสีส้มดั้งเดิมของท้องฟ้า นำทาง
ห้วงเวลาสนธยาอันสงบเงียบให้มาเยือน...

“กลับก่อนนะ” สายโซ่โบกมือลาเด็กคนอื่นอย่างเร่งรีบ วิ่งออกไป แสง
อาทิตย์อัสดงสีส้มจืดจางกระทบผิว เงามัวของเด็กชายทอดยาวทาบทับลงบนพื้น
เบื้องหลังมีเสียงเอ่ยเจรจาของเด็กหนุ่มสาวชาวล้านนาตักตักกัก

“น่าเสียดายแต่ๆ ทำตั้งเมื่อกว่าอายุโซ่จะมาเล่นโดย เบิ่งจะเล่นกันได้กำ
เดียวก็หนีบ้านแหมแล้ว”

“ก็ป้อแม่มันบ่ยอมฮื้อกลับบ้านแลงคำ คนเป็นลูกจะไปเอ็ดไปว่าอะหยัง
ได้จะได้”

“ตัวฮื้อถึงแม่หมอทองมาแม่ท้อ”

“จะมีไผฮื้ออีก บ้อของไซ่เป็นตายตั้งแต่สมัยสงครามโลกเมื่อปีมะโว้แล้ว
ตัยยังอยู่ก็เหลือแต่แม่เป็นคนเดวนั้นเนาะ” เด็กชายผมจุกที่ดูที่จะสนิทสนมกับ
สายโซ่ที่สุดเอ่ยขึ้น “นอกจากไปเฮียนก็บ่ยอมฮื้อลูกบ่าวออกจากบ้านจากช่อง
บ่ยอมฮื้อลูกฮื้อคำเมืองโดยคนอื่น บ่ฮื้อเป็นก็ตอะหยังของเป็นอยู่”

เสียงเล็กๆ นั้นดังแว่วสะท้อนภายในหู นกกาเหว่าตัวหนึ่งบินร่อน
ตัดผ่าน สยายปีกกว้างทะยานสู่ท้องฟ้าเมืองบน เงาของมันทาบทับบนพื้นดิน
เรือนร่างจ่อมจมหายไปในมหาสมุทร แสงอาทิตย์อันเจิดจรัส ทุกสรรพสิ่ง
มีดับไป

เมื่อลืมตาขึ้น เธอก็นั่งอยู่หน้าบ้านไม้ผสมปูนหลังโต...ร่างเล็กๆ ของ
สายโซ่ในวัยเยาว์วิ่งผ่านไป ภาพบ้านที่ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนไม่อย่างสมัยเก่า
เคลื่อนเข้าหา ผ้าม่านลายลูกไม้ปลิวลิวเพราะแรงปะทะจากร่างน้อยๆ ของ
เด็กชาย

ไม่นานนัก ฝ่าเท้าของสายไซ้ก็หยุดลง...

เบื้องหน้าของปลายฝนคือร่างหอมชุ่มของหญิงสาววัยยี่สิบกลางบนตั้ง ลัก หล่อนมีใบหน้าสวยงาม หน้าตาละม้ายคล้ายสายไซ้ ผิวกายซีดขาวราว กระเบื้องเคลือบ เส้นผมดำลึบที่เกล้าไว้เป็นมวยอย่างล้านนาแต่งแซมด้วย กลีบสีขาวนวลของดอกกลีลาวดี บนลำคอหอมแห่งราวกับกิ่งไม้ห้อยลูกประคำ เม็ดโตและเครื่องรางมงคลหลากหลายละลานตา... หิ้งบูชาหน้าตาวิจิตรพิสดาร สูงตระหง่านเป็นฉากหลัง เปลวไฟบนลำเทียนโบกพลิว ควันธูปกลิ่นเข้มขลัง ม้วนตัวลอยคลุ้งปกคลุมบรรยากาศ

เพียงแค่มองก็รู้ หญิงสาวผู้นี้คือมารดาของสายไซ้...แม่หอมหอมมา

เชอกลิ้นน้ำลายดั่งเอือก หยาดเหงื่อหยดออกมา

นางส่งทรัพย์ของเธอร้องบอกว่าคนตรงหน้านั้นดูไม่น่าไว้ใจเอาเสียเลย...

นางทองมาพนันวันจากยาสูบออกจากปากเมื่อเห็นร่างของลูกชาย กลิ่นหอมของดอกกระดังงากระจายตัวมอดไหม้ เรียखाใต้ผ้าชิ้นสีดำเข้มขยับยก รอยยิ้มเย้ยหยันดยกขึ้น “นึกว่ามึงจะหนีไปแล้วซะอีก”

ลิ้นลำเนียงของนางทองมา สายไซ้ก็ก้มหน้าต่ำ โนมืดระชะลงจนแพขนตาเล็กๆ อวดโฉม แสงอาทิตย์อัสดงสาดส่องทอดยาว พลบค่ำที่คืบคลาน เริ่มปรากฏโฉม...เด็กชายประสานมือไว้ที่หน้าขา เอ่ยขึ้น “ผมไม่หนีแม่ไปไหนหรอกครับ”

หญิงสาวแค้นหัวเราะ ไอควันเทาคล้ำลอยละล่องจากกองไฟบนฝ่ามือ

“ดี เพราะกูก็จะไม่ปล่อยให้มึงหนีเหมือนกัน จำใส่กะลาหัวไว้” นาง

ทองมาเอ่ยเสียงเรียบเรียบ เป้าริมฝีปากพนันวันออกมาอีกกระลอก กลิ่นหอมจนแทบจมูกของยาสูบกระดังงาลอยละล่อง ประกายไฟเล็กจ้อยแวววับในอากาศ ดวงตาที่จ้องมองลูกชายมีเพียงเศษละอองเยือกแข็งของความมืดดำทึบ ปราศจากแม้กระทั่งเศษเสี้ยวของความรักภรรยาอันอบอุ่น “ไปกินข้าว กินปลาแล้วอาบน้ำซะ เตรียมตัวทำพิธีให้พร้อม”

เสียงของหญิงสาวจมลีกลงไปในไอควันที่ลอยละล่อง โอบล้อม บดบัง และกลืนกิน...บรรยากาศทั้งหมดทิ้งตัวสู่ความมืด

เมื่อแสงสว่างถูกจุดอีกครั้ง เธอก็พบว่าตัวเองนั่งอยู่ท่ามกลางทะเล
เทียนไขที่ส่องจ้า เปลวเพลิงสีแดงฉานลุกโชนโชติช่วง ริวเพลิงขยับไหวทาบ
ทับในแววตา สายสัญญาณสีขาวมอซอที่พันเกี่ยวกันจนแน่นหนาระโยงระยาง
อยู่เหนือศีรษะ ปลายเชือกบางส่วนเหยียดยาวจดลงบนพื้น ซึ่งตั้งล้อมรอบราว
กรงขังอันศักดิ์สิทธิ์...บนพื้นไม้ทრุดไทรอมปรากฏเป็นอักขระแปลกประหลาด
สลักลึก สีน้ำตาลคล้ำแห่งแตกของมันราวคราบโลหิตที่เกรอะกรัง ถูกเหยียบ
ย่ำซ้ำๆ จนเป็นร่องรอยน่าสยง

ควันฐุปสีเทาที่บ่ม้วนภายในแสงสลัว...ลอยละล่องขึ้นสูงจนจางหาย

“นั่น...เรื่องบ้าอะไรวะเนี่ย” ปลายฝนพนค้ำสบถ สีสิ้นในแววตาสัน
ระริกราวเปลวเทียน หยาดเหงื่อกลมโตหยดกลิ้ง

ฉับ!

ทว่ายังไม่ทันได้ทำอะไรไปมากกว่านั้นของเหลวสีแดงสดก็สาตกกระจาย
ราวดอกไม้ไฟ ละอองเลือดลอยค้ำในอากาศ คมมีดที่วอดโหมส่องประกาย
สีเงินแวบวาบ...ร่างผมซุบของนางทองมาริตกรายพ้อนรำด้วยท่วงท่าซด้อย
งามสง่า คมเล็บพ้อนสีทองยาวงอนทาบเงาบนผนัง ของขลังพะรุงพะรังบน
ลำคอขยับไหว

มือหนึ่งของหญิงสาวกำมีดที่อาบย้อมไปด้วยโลหิตชุ่มชื้น คมมีดทิ้งตัว
แนบกาย แนวงามมีดลึกแผ่ขยาย ของเหลวบางอย่างไหลนองคืบคลานเข้าใกล้
กลิ่นคาวเลือดรุนแรงแผ่กระจายแทนที่กลิ่นหอมอวลของควันฐุป

เงาของนางทองมาเคลื่อนผ่านไป ลูกประคำระยิบระยับบนลำคอลอย
ค้ำในอากาศ

“...!”

เบื้องหลังของเงานั้นคือซากไว้วิญญาณของสุนัขีดำสนิทที่แผ่กระจาย
แน่นิ่ง ดวงตาเหลือกโพลงของมันจับจ้องมองมา ร่างสีขาวที่ขาดรุ่งริ่งจ่อมจมใน
กองเลือด เครื่องไม้ที่เต็นตบทั้งตัวกระจัดกระจายไปทุกทิศทาง ลำไส้สีชมพู
สดกองบนพื้น โลหิตเจิงนองทาบทับ ย่อมทุกสรรพสิ่งที่มองเห็นให้กลายเป็น
สีแดงฉานอย่างน่าสยดสยอง

ทุกอย่างดับวูบในหัวไปชั่วขณะราวฟ้าผ่าลัดวงจร

เมื่อรู้ตัวอีกที...

“กรี๊ดดดด!”

เธอก็แผดเสียงกรี๊ดออกมา

ปลายฝนกริ๊ดร้องออกมาอย่างสุดเสียง นัยน์ตาสีน้ำตาลสดเบิกถลน
รยางค์ทั้งสี่อ่อนเปลี้ยสิ้นระริกจนไม่อาจพยุงตัว เธอหลบหายใจจนไหล่สะท้าน
ร่างกายที่เกร็งกระตุกเสียดสมตุลลัมลง แผ่นหลังกระแทกใส่พื้นไม้ดังโครม!

ปลายฝนถดตัวถอยหนีหยาดเลือดที่ตีบคลานเข้าใกล้ราวคนเสียดสี
โง่งมคอสำลักน้ำลายที่สเปสสะท้านราวน้ำกรตออกมา ฝ่ายคำที่อยู่ข้างกันรีบร้อน
ถลาตัวเข้ามาช่วยพยุง...เธอหลบหายใจ ความรู้สึกคลื่นเหียนราวจะอาเจียน
จุกแน่นอยู่ในลำคอ ริมฝีปากสั่นอย่างสุดขีด

ไม่นึกเลยว่าแม่ของสายโซ่จะบ้าได้ถึงเพียงนี้

“ขอโทษด้วยนะที่ทำให้เธอต้องทนมองอะไรที่ไม่น่าดู” ฝ่ายคำเอ่ยเสียง
เบาเรียบ พังดูสงบนุ่มนวลเหมือนหยดฝนกระทบผิวน้ำ ทางคิ้วเรียวบางหล่น
ลู่บ่อยๆ “ยังทนไหวไหมจ๊ะ”

ปลายฝนพยายามสุดหัวใจเข้า คุมฝ่ามือไม่ให้สั่น ก่อนจะผงกศีรษะ
เบาๆ “ได้แน่นอนค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้น...” ลิ่นเสียงของฝ่ายคำ ภาพก็ตัดไปยังร่างสันเทาของ
สายโซ่ตัวน้อยที่นั่งคู้ตัวอยู่ที่มุมห้อง

นั่นเป็นครั้งแรกที่เห็นสายโซ่ที่กำลังหวาดกลัว

และเป็นครั้งแรกเช่นกันที่เห็นหยดน้ำตาที่เกาะพรารบนใบหน้าที่สงบเฉย
ราวไม่ไหวติงต่อสิ่งใดของเด็กชาย...

นางทองมาก้าวเข้ามาใกล้เด็กน้อย แสงเหล็กนบไฟส่องประกาย
วิบวับในมือ เธอกระซอกแขนของโซ่ออกมา จิกเล็บลงไปบนนั้นจนเส้นเลือด
บนฝ่ามือแน่นเกร็ง ก่อนจะทาบเหล็กร้อนๆ ลงไปบนท่อนแขนบอบบางของ
เด็กชายอย่างสุดแรง!

สายโซ่เบิกตาอ้าปากกว้าง สีหน้าเขียวบิด น้ำตาที่พยายามข่มกลั้นร่วง

พลีเพราะความทรمانแสนสาหัส เด็กชายขีดหน้ากัดฟันกรอด ท่อนแขน
สั้นระริก ลมหายใจที่ลอดผ่านแผงฟันขบแน่นหนักหน่วงรวรินคล้ายจะ
ขาดใจ

“พอได้แล้ว! นั่นลูกคุณนะ!” เส้นเลือดปูดโปนบนหน้าผาก ปลายฝน
แผดเสียงตวาดอย่างโมโหสุดขีด ถีบเท้ากระโจนออกไป รีบร้อนพุ่งตัวเข้าไป
ใส่ห้างทองมาอย่างรวดเร็ว!

พรีบ!

ทว่าสิ่งที่คว้าเอาไว้ได้ในเมื่อมีเพียงความว่างเปล่า...

โลหะร้อนรุ่มซบไปไกลออกไป ไอร้อนรุนแรงแผดเผาผิวหนัง เสียงเนื้อสด
ต้องความร้อนสะท้อนก้องภายในหู ควันระอุสีเทาลอยโซย ร่องรอยพุงหงส์แดง
สดน่าสยตสยของประทับลึกลงบนท่อนแขน สายโซ่ที่กักกายหอบหายใจหนักหน่วง
อย่างน่าเวทนา น้ำตาไหลนองหน้า สองเข่าเรียวเล็กสั้นระริกจนถูกแรงโน้มถ่วง
ฉุดกระชาก...เด็กน้อยล้มลงในอ้อมแขนของผู้เป็นมารดา ล่ำล็กไอบอกมาด้วย
ใบหน้าที่เจ็บร้าวราวไถลจะปริแตก

หญิงสาวผมมวยยกยิ้ม ประคองกอดลูกชายอย่างทะนุถนอม ท่าทาง
อ่อนหวานต่างจากแม่หมอทองมาผู้เย็นชาที่เธอเห็น

“โอ้ ไม่ร้องนะจะคนดี แม่รักลูกนะสายโซ่...เด็กดีของแม่ โซคของแม่
เทพเจ้าของแม่” เธอพร่ำบอกด้วยน้ำเสียงละมุนอ่อนหวาน ลูบศิโรตม์เล็กจ้อย
ของลูกชายอย่างแสนทะนุถนอม ปลายนิ้วที่เปราะอะเปื้อนไปด้วยโลหิตแดงฉาน
สางลงบนเส้นผมสีดำสนิทอย่างเชื่องช้าน่าอึดอัด “ประทับตราคราบน้ำ ลูกก็
จะได้เป็นองค์เทพ ไม่ต้องทุกข์ทรمانอีกแล้วนะ”

ปลายฝนนี้พริ้ว มองภาพแม่โอบกอดลูกชายที่อยู่เบื้องหน้าด้วยใบหน้าที่
เบี้ยวบิดถอดสี ความสยตสยและสะอิดสะเอียนล้นทะลักจนจุกแน่น
แม่ของโซ่...บ้าเกินคนไปแล้ว

เลือดของเธอหยดหนึ่งร่วงหล่นลงบนพื้น ละอองเลือดโปรยปรายราว
กลีบกุหลาบสีแดงฉานบนห้วงอากาศ

ใบหน้าโกรธเกรี้ยวของบิดาสะท้อนเงาบนประกายคมมีด

มือที่ถูกแทงแสบเจ็บราวกับจะแตกกระจายเป็นเสี่ยงๆ ความรู้สึก
ทรมานปานจะขาดใจที่เคยได้สัมผัสฝ่ามือที่บราววนเทป เธอหอบหายใจในขณะ
ที่ของเหลวอุ่นร้อนหยดลงบนพื้น เส้นผมยาวพลั่วปลิวไสว

เหตุการณ์ในวันนั้นวนซ้ำจนกระทั่งถึงตอนที่เธอออกดูลากรพิพัฒนา...

แล้วในตอนนั้น กระจกโดยรอบก็เกิดรอยร้าว มันแตกกระจายออก
เหมือนถูกแรงระเบิด เศษแก้วแววระยับร่วงโปรยในอากาศ โอหมอกยกยิ้ม
ในขณะที่ลุกยืนขึ้น แสงสว่างเลื่อนรางสาดส่องลงมาผ่านรอยแตก ทาบทับลง
บนทุกอณูของความมืดอันว่างเปล่า กลิ่นกินทุกเงามืดที่เรียงระบำ...เธอก็มอง
มือที่ถูกแทง หยดเลือดแดงฉานเลื่อนหาย หลงเหลือเอาไว้แต่เพียงแผลเป็นที่
ไม่อาจรักษาเป็นร่องรอยที่ระลึก

“ก็ไม่ได้ทำอะไรพิสดารเลยนี่หว่า ทำไมแกถึงได้...”

“ที่นี้เป็นโลกคู่ขนานนี่” เธอเอ่ยแทรกอย่างไม่ใส่ใจนัก ดวงตาดำซ้ำลับไว้
ประกายสะท้อนภาพร่างบิดเบี้ยวไม่สมประกอบที่ถูกบิดกระซอกของอมนุษย์
เบื้องหน้า “แค่ทำให้เหตุการณ์ในโลกนั้นกลับมาดำเนินไปตามโลกแห่งความจริง
ทุกอย่างก็จะเป็นไปตามลูปเดิม เรื่องแค่นี้มันคอมมอนเซนส์จะตาย ใครก็คิดได้”

‘ถ้าจะเข้าไปในโลกแห่งจิต คุณหมอกก็มีจุดอ่อนอยู่ครับ’

น้ำเสียงของความตายแวบเข้ามาภายในหัว...สีหน้าของเขาในยามนั้น
สุขสงบราวท้องฟ้าใสกระจ่าง สุขุมและละมุนละม่อมราวกับเจ้าชายในนิทาน
เธอมองหน้าชายหนุ่มพลางหรีดตา เอ่ยถามออกไป ‘จุดอ่อนอะไรกันคะ’

‘คุณหมอกยึดติดกับกรอบที่เรียกว่าความจริงมากเกินไปครับ’ ความ
ตายอธิบายด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลเหมือนเช่นทุกที ‘อาจเป็นข้อดีในโลกแห่งความ
เป็นจริง แต่ในโลกแห่งจิตที่จินตนาการกลายเป็นจริงได้ ออกจะนับว่าเป็น
ข้อเสียเปรียบนะครับ’

เธอนิ่งเงียบไป...ครุ่นคิด รู้ตัวดีว่าคงไม่สามารถแก้นิสัยที่เฝ้าเคียงกับ
คำว่าสันดานที่สุดของตัวเองได้ในชั่วข้ามคืน

‘แต่ถึงจะพูดแบบนั้น ข้อดีของคุณหมอกน่าจะชดกันกับข้อเสียอย่าง

นำกลัวเลยละครับ’

ความตายเอ๋ยในขณะที่เธอแกว่งแกว่งซาไปมา หยดน้ำสีน้ำตาลใส
กระฉอกออกเพราะไม่เม่นต็มจากการหมุน ดวงตาสีแดงสดส่องประกายสว่าง
วาวยามสบมองมา ชายหนุ่มเว้นจังหวะคำพูด เคঁลเสียงออกจากลำคอด้วยสีหน้า
สุขสงบ ยกยิ้มขึ้น

‘เพราะคุณหมอกนะ...เหนือความคาดหมายครับ’

ทำให้เรื่องที่ยากเกินกว่าจะแก้ไขกลายเป็นเรื่องง่าย ๆ ด้วยความคิดที่
เรียบง่ายไม่ยุ่งยาก

นี่กระมังที่ความตายเรียกว่าเหนือความคาดหมาย

ไอหมอกยกยิ้ม ดวงสีดำวับวาวราวมีประกายคมตาบอันคมกริบลึงสถิต
แกร่งกล้าจนคล้ายจะผ่าได้แม้กระทั่งห้วงอากาศอันไร้ซึ่งตัวตน

“ความฉลาดระดับแบบพวกแกไม่ต้องพลิกแพลงอะไรด้วยหรอก” เธอ
เอ่ยบอก ย่ำฝ่าเท้าที่กระแทกลงบนศีรษะของร่างที่นอนกองอยู่บนพื้น ท่าเลือด
แดงฉานสาดเลลงบนอากาศ มันดีดดีน กรีดร้องคร่ำครวญเสียงหวีดแหลม
ราวกับลำคอจะฉีกขาด

ไอหมอกยกเท้าขึ้น เดินไปเปิดประตูผืนหน้ากลับมาพร้อมเอ่ยทิ้งท้าย

“สำหรับแก หัวสมองนั้นก็ยังไม่ถือว่าปกติอยู่ดีนั่นแหละ เพราะมันใช้การ
ไม่ได้มาตั้งแต่แรกแล้วนี่นา”

แล้วประตูก็ปิดลง...

ท่าที่แขนที่เบื้องหน้าจะเป็นโถงทางเดิน เธอกลับมาปรากฏตัวในห้อง
ห้องหนึ่ง ฝ่าเท้าของเธอย่ออยู่บนกองเลือดแฉ่งเล็กๆ โช้ตรวนชระสนิมจำนวน
มหาศาลกองอยู่บนพื้น

เบื้องหน้าคือร่างเล็กบางของหญิงสาวตัวเล็กผมสีดำขลับ “เพื่อนมาถึง
ก่อนแล้ว เชิญทางนี้จ้ะ”

“หือ...” ไอหมอร้องคราง หรีตาลง “ขอโทษด้วยที่น่าจะทำให้คุณต้อง
ตอบคำถามเดิมๆ ซ้ำสอง...แต่คุณเป็นใครคะ”

“ฉันฝ่ายคำจ้ะ เป็นเมียของพี่โซ่”

หลังฝนกระหน่ำคือเมฆสีเทาที่สลายตัวหายไป

ท้องฟ้าที่ดำมืดค่อยๆ พังทลายราวซากปราสาททรายต้องเกลียวคลื่น
วณิश्यย่าเท้าลงบนแอ่งน้ำที่สะท้อนภาพเงาจันทร์ด้วยสีหน้าสงบเฉย จันทรานบน
ผิวน้ำไร้การกระเพื่อมไหว เช่นเดียวกับอารมณ์บนใบหน้าคมคายที่ไม่เปลี่ยนแปลง
แปรลื่นไหลไปตามสภาพอากาศ ดอกเล็บมือนางสีชมพูสดบนต้นสูงเบ่งบาน
อวดกลีบ โอบรับการมาถึงของรัตติกาลอันสงบเงียบ

ภาคินทรที่เดินตามอยู่ส่งยิ้มให้แผ่นหลังตั้งตรงของอดีตนิเวศ “ไปก่อน
นะครับคุณหมอ ขอขอบคุณที่มาส่ง”

“...อย่าสำคัญตัวผิด จะเดินขึ้นหอยังไงก็ต้องผ่านบันไดขั้นหนึ่งอยู่แล้ว”
วณิश्यเบี่ยงหน้ามองกลับมา เลี้ยวไปหน้านั้นตักต้องสีขาวของแสงจันทร์ ดวงตา
สีดำคมกริบเสียดยิ่งกว่าใบมีด ราวกับจะบาดลงบนเนื้อผิวจนได้เลือดเพียงหนึ่ง
สปรอมอง...

แม้จะรู้ว่าถูกราคาญแต่ชายหนุ่มผมหยักศกยังคงยิ้มอยู่เช่นนั้น

วณิश्यปิดเปลือกตาลงด้วยกิริยาสงบนิ่งกว่าทุกที แพนชนางอนหนา
ร่วงต่ำลงจนแทบแกำม เงามจางๆ ขยับไหวยามริมฝีปากหยักสวยเผยออก “ทำ
หน้าที่ตัวเองซะด้วยละ” น้ำเสียงแผ่วเบา กระซิบและกระแทก ภาคินทรยังไม่
แทรกเพราะไม่ใช่จังหวะ...เขาคือ อาศัยแสงอ่อนๆ จากดวงจันทร์ลอบสังเกต
ท่าทีคู่สนทนาที่ยืนห่างออกไป

กิริยาของวณิश्यมันคงไม่ลึ้นไหว ไม่ได้ดูลับสนอะไร

แต่ไหนแต่ไรก็เป็นแบบนี้...เป็นมนุษย์ที่มีชีวิตอยู่ด้วยเจตจำนงที่แรง
กล้าไม่ลั่นคลอน ดำรงอยู่ด้วยเกียรติยศอันสูงส่ง แบกรับศักดิ์ศรีความเป็น
มนุษย์อันไร้ตำหนิไว้บนสองขา ทั้งที่มีความสามารถเพียงพอที่จะไขว่คว้าซึ่ง
ทุกสิ่ง แต่กลับเลือกที่จะใช้สติปัญญาที่เป็นดังพรสูงสุดจากพระผู้เป็นเจ้าเพื่อ
ปกป้องชีวิตสุขสงบที่น่าเบื่อหน่าย...

แผ่นหลังของวณิश्यตั้งซื่อตรงและใสสะอาด

อาจดูราวคนอ่อนแอแต่หาไม่ได้โง่งมเลยแม้แต่น้อย

เป็นวิถีที่ต่างจากเขาโดยสิ้นเชิง

ในเมื่อโลกนี้ประกอบขึ้นจากคำลวง ตัวเขาเองก็จะตักตวงรีดเอาสิ่งที
ปรารถนาจากมันจนหมดสิ้น...ในเมื่อมันโสมมหมิ่นเนาจนไม่อาจเลื่อนลบ เขา
ก็พร้อมจะจมดิ่งลงไปด้วยกันอย่างไม่คิดถอนตัว ผังกลบร่างกายที่เต็มไปด้วย
รอยประทับแห่งบาปลงในความชั่วจนแปดเปื้อนไปด้วยคราบมลทินโดยดุษณี
วินาทีแรกที่เขินซ่า ความรู้สึกผิดประเดประดัง ตราบาปติดตรึงประทับ
ลงกลางแผ่นหลัง

แต่เมื่อในเวลาต่อมา คำโกหกก็ช่วยให้เขารอดพ้น ลบหายไปทั้งความ
รู้สึกผิดและตราประทับ...ชำระล้างทุกอย่างเหมือนหยาดพิรุณที่โปรยปราย ดูด
กลิ่นสรรพสิ่งให้จมหายแม้กระทั่งกองเลือด

เพียงคำโกหกที่กลบถมก็ทำให้โลกที่แสนสกปรกใบนี้นสบายเหลือเกิน...

“แล้วก็...เรื่องผู้เช่าคนใหม่ด้วย” เสียงพูดที่เย็นยะเยือกเหมือนโลหะ
กลางหิมะสะท้อนก้อง จุดกระซกจิตของเขาออกจากห้วงภวังค์...วณิชย์ยัง
คงยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นโดยไม่หันหลังมาหา เส้นผมสีดำปลิดปลิวยามเอ่ยคำพูด
“ฉันจะจับตาดูแลเอาไว้”

วณิชย์กระแทกเสียงเป็นครั้งสุดท้ายแล้วเดินจากไปในความมืด

ภาคินทร์เสยเขี้ยว โใบหน้าบิดเบี้ยวราวกับไซกไปด้วยเลือด เอ่ยตอบ
ออกไปทั้งที่ไม่มีร่างสูงโปร่งของอดีตนิติเวชียืนอยู่ตรงนั้นอีกต่อไปแล้ว “ครับ...
คุณหมอ”

เขาคว่านาฬิกาพกออกมาจากกระเป๋ากางเกง เปิดฝามันออก สายระย้า
สีเงินวาวระยิบ

เข็มนาฬิกาบอกเวลาว่าเลยเที่ยงคืนตรงมาครู่หนึ่งแล้ว...ภาคินทร์บิด
เปลือกตาพลาบเก็บของใส่กระเป๋า แสงจันทร์ส่องลงมา เขาทอดน่องผ่าน
สวนหย่อมไปตามทางเดิน ก้าวผ่านประตูห้อง 111 เข้าไปด้วยใบหน้าประดับ
รอยยิ้ม

“...กลับมาแล้วครับ ขอโทษที่กลับมาช้านะครับ พอดีมีธุระนิดหน่อย”
เขาเอ่ยทักทายยิหวาที่ยืนอยู่ห่างออกไป หญิงสาวเจ้าของผมถักเปียยาวสีน้ำตาล
อ่อนกำลังชะมักเขม่นอยู่กับการตามหาหนังสือลึกลับเล่มจากชั้นวาง สองขาเขย่ง

ขึ้น กระโปรงยาวครึ่งเข้าปลิวพลิว ไบหน้างามพร้อมไร้ตำหนิราวเทพธิดายิ่งทวี
ความงดงามเมื่ออยู่ใต้แสงจันทร์สีจางที่สาดฉาย

“...สวัสดิ์คือคุณภาคนิทร” หญิงสาวผินหน้าหันมาเอ่ยคำทักทาย แผล
ขนตาเรียงช่อราวกลีบดอกไม้ทาบเงาอ่อนจางลงบนริมฝีปากสีชมพูระเรื่อ แวง
ตาลี้น้ำตาลล้นระริกอโอบรับความกังวลที่ซ่อนเร้น “ยินดีต้อนรับกลับค่ะ”

งดงามราวภาพฝัน...ราวเทพเจ้าสรรค์สร้างหล่อขึ้นเ็นมาอย่างแสนลำเอียง
บรรจงปั้นแต่งอย่างประณีต แต่งเติมทุกรายละเอียดอย่างทะนุถนอม...มอบ
ความงามทุกสิ่งสรรพให้คนโปรดของพระองค์ครอบครองแต่เพียงผู้เดียว

ทว่า...

เขานับยิ้มด้วยกิริยาสมบูรณ์แบบ...ซ่อนความกระหายเลือดเอาไว้ได้
แหวนงาที่ทอดยาว ประคองชีวิตมนุษย์ที่บอบบางจ้อยระยราวปีกหลากหลายสีล้นของ
ผีเสื้อน้อยเอาไว้บนฝ่ามือ “สวัสดิ์ครับ คุณนิหยา อยู่ห้องคนเดียวคงเหงาแยะเลย”
รั้งรอเพียงเวลาที่จะบีบขี้มันให้ยับเยินไร้ชิ้นดี...

ดวงตาสีดำไร้กั้นบังสะท้อนเงาของหญิงสาวร่างสูงโปร่ง...แม้มีดลึกรั้วซึ่ง
แสงใด แต่กลับสว่างวิบวับราวประกายของคมมีดสีแดงฉานที่ถูกร้อง

ทว่ากลับกันกับจิตสังหารอันเย็นเยือกและความรุ่มร้อนกระหาย
ความตายภายใน

นิหยาหันหันมองเขาด้วยสีหน้าอ่อนโยนลง “ไม่หรรอค่ะ ก็มีหนังสือ
ตั้งเยอะแยะอยู่เป็นเพื่อนนี่ค่ะ”

คำพูดนั้นของนิหยาพล้นทำให้ไบหน้าของคนผู้หนึ่งที่ซ่อนทับแจ่มชัดขึ้น
ราวเมฆหมอกอ่อนจางที่ละลายตัวหายไปใรร้คมีสีทองรำไรของวันเช้าวันใหม่
เขาลอบแสร้งยิ้ม รู้สึกถึงไบหน้าที่เบี้ยวบิดไปหนึ่งชั่วขณะ

โกหก

“นั่นหรรอครับ ดีจัง ถ้าอย่างนั้นเราก็มีเพื่อนคนเดียวกันเลย...แถมผม
กับเพื่อนใหม่ของคุณนิหายังสนิทกันมากๆ เลยนะครับ” เขาเอ่ยหยอกเย้าด้วย
กิริยานุ่มนวล ยกยิ้มส่งให้ในขณะที่ยับกายเข้าไปใกล้ ปลายนิ้วยาวเรียวชี้ไป
ยังหนังสือเล่มเก่าที่อยู่ตรงชั้นบนสุดของชั้นวาง “จะว่าไปหนังสือเล่มโปรดที่สุด

ของผมบนชั้นนี้ก็คือเจ้านี้ครับ...เป็นหนังสือรวมนิทานเก่าๆ ที่พี่เลี้ยงเคยอ่านให้ ฟังก่อนนอน เรื่องโปรดของผมชื่อว่าแม่มดแห่งหอคอยกับลูกกวางพิเศษที่อยู่ ที่หน้าที่สามสิบหกนะครับ ลองเปิดดูสิ”

ยิวหาผงกศีรษะให้ ก่อนจะเอื้อมมือออกไปหาหนังสือ สัมผัสมันอย่าง แฝวเบาราวกระดาษที่ยุ่ยเปื่อยเป็นรูปผาแก้วอันงดงาม...แนวปุ่มกระดูกที่หลัง มือนั้นหึ่งเล็กจ้อยและบอบบาง ปลายนิ้วยาวเรียวอ่อนช้อยราวลำเทียน เนื้อเล็บ สีชมพูอ่อนๆ ตัดกับผิวกายขาวระเรื่อ แนวขนางๆ บนนิ้ว...จุดไฟเล็กๆ บน ฝ่ามือ แม้จะดูไม่สมบูรณ์แบบ แต่ก็งดงามอย่างเป็นธรรมชาติ

เธอดึงหนังสือเล่มนั้นออกมาอย่างระวัง เรียวคิ้วได้รูปขมวดน้อยๆ ริมนิปากสีชมพูสดเบ้เบี้ยวด้วยความเกร็ง

ทว่า...

แฉวก!

“อะ...ขอโทษค่ะ ฉันเผลอทำขาดซะแล้ว...”

ภาคินทรยกยิ้มเมื่อเห็นรอยขาดจางๆ บนกระดาษเก่าโกรม ผินหน้าหัน ไปเอ่ยปลอบหญิงสาว “ไม่เป็นไรหรอกครับ กระดาษมันเก่ามากแล้ว แม้กระทั่ง ผมเองด้วย ไม่มีนิ้วให้แตะได้แท้ๆ ยังเผลอทำขาดเลยครับ” เขาพูดติดตลก พลังยกฝ่ามือขึ้นแกว่งไปมา เป็นความจริงที่เขาเผลอทำหนังสือเล่มนี้ขาดเสีย หลายครั้ง ไม่แปลกอะไรถ้าหากจะมีใครมาทำให้ขาดเพิ่ม

แม้จะยังระแวงระวัง แต่กิริยานั้นทำให้ยิวหาที่เกร็งไหล่จนแน่นดูผ่อนคลายยิ่งขึ้น แพขนตาแผ่สวยของหล่อนโรยตัวลง รอยยิ้มที่เบาบางราวหยดน้ำ กระทบผิวใบไม้ผลิบานบนริมฝีปาก

ภาคินทรลอมมองใบหน้านามพริ้ม ก่อนจะชี้ไปหาหน้ากระดาษที่ต้นพุด ถึง เรียวนิ้วเย็นเฉียบขยับเข้าไปใกล้ผิวกายอุ่นระอุ รอยยิ้มยกขึ้นน้อยๆ “นี่ครับ หน้านี้ไง...อืม พอมาดูดีๆ แล้วภาพประกอบแอบหลอนเหมือนกันนะครับ”

เขาหัวเราะแห้งๆ ในขณะที่ยิวหาเบี่ยงดวงตากลมโตของหล่อนหันมาหา “แล้ว...เรื่องนี้นั้นเกี่ยวกับอะไรหรอคะ”

“ถ้าอย่างนั้น...จะเล่าให้ฟังนะครับ” เขาคลี่ยิ้มด้วยใบหน้าที่ขึ้นบาน เผย

ริมฝีปากออก

ถักทอข้อบ่วงและเล่าขาน ถึงนิทานอันหอมหวานในวัยเยาว์...

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...ณ อาณาจักรไร้ชื่ออันไกลโพ้น ยังมีแม่มด
ลึกลับนางหนึ่ง อาศัยอยู่ที่หอคอยสูงใหญ่ใกล้ชายป่า เล่าขานกันมาว่านางนั้น
มีอำนาจวิเศษอันแสนมหัศจรรย์...ลูกกวาดที่นางเป็นผู้สรรค์สร้างขึ้นด้วยตัวเอง
นั้นมีมนตราอันสุดเลิศล้ำ หากได้ครอบครองมัน ไม่ว่าจะป็นความปรารถนา
แบบใดก็จะกลายเป็นจริงได้

ว่านางแม่มดนั้น ไม่ได้ปรารถนาจะแบ่งปันโชคความอันศักดิ์สิทธิ์นี้ให้
แก่ผู้ใด นางห่วงหวงลูกกวาดหลากสีเหล่านั้นเยี่ยงดวงใจ หากว่าใครพยายาม
หยิบชิงเอาไป ก็จะถูกคำสาปร้ายเสกให้กลายเป็นทาสอันแสนอัปลักษณ์ เรื่องราว
ของนางเป็นตำนานเล่าขานเนิ่นนานในอาณาจักร ไม่มีผู้ใดกล้าเอื้อมกรายเข้าใกล้
หอคอยที่ตั้งตระหง่าน

ในอาณาจักรนั้น ยังมีเด็กชายฐานะยากจนคนหนึ่ง พ่อของเขาคือช่าง
กล้าที่ด่วนจากไปเพราะพิษภัยของสงคราม ส่วนแม่ที่ทำอาชีพทอผ้าก็ยากจน
และล้มป่วย สภาฐานะอันแร้นแค้นทำให้นางอาการทรุดหนักลง...เด็กน้อย
ปรารถนาอยากจะช่วยแม่ผู้เป็นที่รัก ด้วยความไร้เดียงสา จึงตัดสินใจมุ่งตรง
เข้าป่าไป หมายจะนำลูกกวาดของแม่มดมารักษามารดา

ระหว่างทางเข้าป่า เด็กชายก็ได้พบกับหญิงชราคนหนึ่ง ชาของนางติด
อยู่กับก้นดักของนายพรานจนไม่อาจขยับได้ เด็กชายเห็นแล้วเกิดความสงสาร
จึงไปช่วยนางเอาไว้ และเดินทางต่อไปที่หอคอย

หารู้ไม่ว่าคนที่ตนช่วยไว้นั้นก็คือแม่มดแห่งหอคอย...

นางแม่มดรู้สึกขอบคุณและซาบซึ้งในจิตใจอันดีงามของเด็กชาย จึง
ตอบแทนเขาด้วยลูกกวาดหนึ่งชิ้นเพื่อนำไปรักษาแม่ เด็กชายดีใจลิงโลด รีบ
เอ่ยขอบคุณนางแม่มด และขอพรจากลูกกวาดให้ช่วยรักษาผู้เป็นแม่...พรนั้น
สัมฤทธิ์ผลดังคำอธิษฐาน เด็กชายจึงได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขร่วมกับมารดา
อีกครั้งหนึ่ง

ทว่าวันหนึ่ง เมื่อเด็กชายได้เห็นของเล่นทันสมัยของเพื่อนที่ร่ำรวยกว่า เขาก็เกิดความโลภขึ้นมาภายในใจอย่างแรงกล้า... ด้วยว่าเคยได้ในเรื่องที่ปรารถนา มาอย่างง่ายดายครั้งหนึ่ง ความรู้สึกหอมหวานในไซคลอกจึงยังตราตรึงราว อาหารเลิศรส

ด้วยความริษยาและโลภะแรงกล้า เด็กชายตัดสินใจกลับไปหอคอย เพื่อร้องขอลูกกวาดกับแม่มด โดยอ้างว่ามารดาที่แข็งแรงดีของตนกลับมาล้มป่วยลงอีกครั้ง แม่มดหลงเชื่อคำของเด็กชายใจงามที่เคยช่วยชีวิตตน จึงมอบลูกกวาดพิเศษให้แก่เขาอีกครั้ง... เด็กชายสิงโลดกับลาภที่ได้รับ และเริ่มฝึกฝนในทุกอย่างเพิ่มมากขึ้น มากขึ้น... หาข้ออ้างมากมายเพื่อขอลูกกวาด ใช้น้ำเพื่อสนองกิเลสของตนทั้งในทางดีชั่วไม่จบสิ้น

ทว่าอยู่มาวันหนึ่ง นางแม่มดก็เริ่มระแคะระคายในคำโกหกของเด็กชาย ที่ยามนั้นเติบโตใหญ่กลายเป็นเด็กหนุ่มแรกรุ่งน

ด้วยความสงสัย นางจึงแอบลอบตามเด็กหนุ่มออกไปจากหอคอยหลังจากที่ได้มอบลูกกวาดให้ เมื่อเห็นว่าเด็กหนุ่มผู้นั้นอธิษฐานให้ชายคู่หมั้นของหญิงที่ตนแอบมีใจรักให้ตกตายกับบันดาลโทษ ความเมตตากรุณาและรักใคร่ที่เคยมอบให้หลอมรวมเปลี่ยนกลายเป็นความแค้น เจ้าโกหกเฝ้าปิดขามาตลอดนี้คือโทษทัณฑ์ที่เจ้าจะต้องได้รับ'

สิ้นคำนั้นเด็กหนุ่มผู้โลภมากก็ถูกสาปต้องอาถรรพ์กลายเป็นกบ ทว่าด้วยโทษอันรุนแรงของนางแม่มด ร่างกบที่แต่เดิมก็เป็นเมือกใส่นับลักษณ์ก็เริ่มมีรอยพองเพิ่มพูน ดูตะปุ่มตะป่ำน่าเกลียดน่ากลัวจนใครต่อใครก็เดียดฉันท์ เด็กหนุ่มเมื่อเห็นรูปร่างน่าเกลียดของตนในเงาสะท่อนก็อับอายจนไม่อาจทนไหว รีบหลบหนีออกไปจากหมู่บ้าน ไม่ได้มีใครพบเห็นเขาอีกเลย...

หากพระเจ้าสร้างโลกงามสดใสด้วยความกรุณา แม่มดตนนี้ก็สร้างคางคกอันอัปลักษณ์ด้วยโทษอันแรงกล้า

และคางคกก็ได้ถือกำเนิดเกิดขึ้นบนโลกด้วยเหตุนี้เอง...

“เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เมื่อได้โชครมาก็อย่าหลงมัวเมาในมันสินะคะ”

“นั่นก็ถูกครับ สมแล้วที่เรียนมาสายนี้โดยตรง รู้เจตนาของผู้ส่งสารดีจัง”

เขาเอ่ยชมด้วยรอยยิ้ม สายลมเย็นจางๆ จากเครื่องปรับอากาศปะทะลงเส้นผม ประคองมันให้ลอยละล่องปลิวพลั่วราวเกลียวคลื่น...ดวงตามีตลิกสะท้อนภาพใบหน้าหมตจืดของหญิงสาวอยู่ภายใน...คมมีดในกายแผดเสียงกู่ร้อง ท่าเลือดสีแดงฉานร่วงโรยทับถมราวกลีบกุหลาบ ความกระหายเลือดที่เร้นซ่อนล้นทะลักอวดโฉมยามเผยอริมฝีปาก

“แต่สำหรับผมนะ มันสอนว่า คำโกหกจะมีความหมายก็ต่อเมื่อมันยังแนบเนียนอยู่ต่างหากล่ะครับ”

จิตสั่งหารมีตลิกแผ่ขยาย แนวเงาดำที่บีบคั้นคลานขยายตัวในอณูอากาศราวกับกำลังกัดกินแสงสว่างโดยรอบ ดูดกลืนทุกสรรพสิ่งโดยรอบจนจ่อมจมนิบคั้นราวจะฉีกกระชากให้แหลกลาญสิ้นซาก ไม่เหลือแม้กระทั่งเศษเสี้ยวของไอฝุ่น

ใบหน้าชาวพองถอดสีเมื่ออยู่เบื้องหน้ามหันตภัยอันน่าพรันพริ้ง ผมเมื่อยาवनแผ่นหลังสิ้นไหวพร้อมลาดไหล่ ดวงตาสีเข้มเมิกค้าง หยาดเหงื่อที่สาดกระจายส่องประกายราวเพชรน้ำดี ลมหายใจของยิวาสะดุดเดือด รีบร้อนถอยเท้าไปด้านหลัง

หมับ!

ทว่าข้อมือนั้นกลับถูกคว้าเอาไว้ด้วยฝ่ามือที่เย็นเยียบ เรียวแซนของเธอ สันระริกราวไปไม้ต้องลม แรงบีบมหาศาลกดทับบนเหนือผิวจนผลอบเห็นน้ำจุนแรงหนักแน่นราวกับจะกระแทกกระดูกจนปริแตก

“โอ๊ย!” หญิงสาวแผดเสียง ใบหน้าสละสวยเบ้ยวบิตเพราะความทรมานที่คุกคาม ภาคินทร์เหยียดยิ้มออกมา เสียงหัวเราะสามานย์ฟุ้งทะยานหลุดรอดดวงตาสีดำสนิทส่องประกายสีแดงฉานราวคราบโลหิตที่ร่วงโปรย เขาขยับใบหน้าเข้าไปใกล้ร่างงามในกำมือ ฉุดรั้งก่อนแขนพอมบางราวตุ๊กตาแก้วเข้าหาตัว แพนชตาเรียงสวยบนเปลือกตาแผ่พริ้ม คมเขี้ยวอวดโฉมในแสงไฟ

“ล่าออยร้องไปก็ไม่มีประโยชน์ครับ เราสองคนอ้อมค้อมกันมานานไป

แล้ว ขอว่ากันตามตรงเลยดีกว่า ยิ่งเห็นพฤติกรรมคุณในวันนี้ ผมก็ยิ่งแน่ใจ
ในข้อสันนิษฐานของตัวเองขึ้นไปอีก...” ฆาตกรหนุ่มเอ่ยกระซิบด้วยน้ำเสียง
ที่เย็นเยียบราวคมมีดบาดเลือด แสงจันทร์อ่อนจางสะท้อนเงากระทบใบหน้า
กระซางความกระหายเลือดที่ซุกซ่อนออกสู่แสงสว่างของเวทีก

ยิวหาจ้องหน้าเขาด้วยแวตาสีระริก रिมีปีกเล็กบางขบเข้าหากัน
หว่าในอากการสั้นนั้น กลับไม่ได้หวาดกลัว

คนที่ถูกเขาฆ่าตายมีแวตาสองแบบ...ไม่หวาดกลัวจนสิ้นสะท้านถึง
กระดูกก็เคียดแค้นโกรธเคืองจนอกแทบระเบิด

ในกรณีของยิวหา อารมณ์ที่สะท้อนออกมาคือความแค้นอันบริสุทธิ์...

มันสุ่มร้อนในอกของเธอจนหายใจในแวตาดำ แม้พยายามเร้นซ่อนก็
ไม่อาจกลบถมจนหมด ทุกครั้งที่พลั้งเผลอก็จะจ้องมองมาหาด้วยความ
โกรธแค้นซึ่งกันบ้าง ด้วยดวงตาที่มีเปลวไฟสีชาดลุกโชนโชติช่วง ร้อนแรงแผดเผา
ราวไฟชำระแห่งขุมนรก...ราวกับว่าแม้ถูกเข่นฆ่าตบตีจนตกลาย โทษะนั้นก็จะ
ยังสลักลึกมอดไหม้ไปชั่ววันรันดร์

เขาหัวเราะเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ซัดซาราวตุ๊กตา
ไซลานไร้ชีวิต

“เจตนาในการเลียนแบบคุณแก้วตา...คืออะไรหรือครับ”

ความเงียบโรยตัวปกคลุมราวเกล็ดหิมะอันเย็นเฉียบ...แผ่ขยายราว
ใยแมงมุมที่ถักทอในมุมมืด สองสายตาสอดประสานเข้าหากัน ความมดดัน
อึดอัดแผ่ขยาย

น้ำลายเหน็ดเหนียวไหลล้าคอ ความแห้งผากแผ่ขยายยามเผยอปาก
“เอ๊ะ...ฉันเปล่าณะคะ กะ แก้วตานี้ ใครกันหรือคะ”

“คิดจริงหรือครับว่าผมจะไม่รู้” ฆาตกรผู้ดังตามแค้นหัวเราะด้วยน้ำเสียง
ต่ำทุ้ม ใช้อีกมือที่วางอยู่เขตคางเรียวมนนั้นให้สูงขึ้น “ตั้งแต่วินาทีแรกที่คุณก้าว
เข้ามาที่นี่ สายตากับการกระทำของคุณ มันมีบางอย่างซ่อนอยู่ครับ ยิวหา...
แปลว่าดวงใจ แก้วตา...ดวงใจ...คุณรู้ว่าคุณแก้วตาเป็นคนยังไงทุกกระเบียดนิ้ว
ทั้งความชอบ กิริยาท่าทีหรือแม้กระทั่งนิสัยเฉพาะตัว”

“พะ พุดอะไรคะ ฉันไม่รู้เรื่องจริงๆ ค่ะ! ฉันเจ็บนะคะ ดังนั้นช่วยปล่อยที่เถอะนะคะ!”

“แหม ยังจะโกหกอีกหรือครับ คุณยิวคนเก่ง...ทั้งๆ ที่ผมก็อุตส่าห์บอกคุณไปแล้วแท้ๆ ว่าจุดจบของเด็กที่โกหกแล้วถูกจับได้มันเป็นอย่างไง” ภาคินทร์เอ่ยเข้าพรางหรือตาลง แนวแขนขาองหนานาบาททับทั้งเงาอง ท่วงท่าางมสง่า ผิดกับสัตว์ป่าเมื่อชั่ววินาที...จับไวราวหรือญกลับด้าน เพียงหนึ่งอึดใจก็หยิบเอาหน้ากากรสุภาพบุรุษผู้อ่อนโยนที่โยนทิ้งไปอย่างไร้ยติกลับมาสวมใส่ได้อย่างหมดจดไร้ที่ติ...ฝ่ามือยาวเรียวขยับยก ไล้ลูบเส้นผมนุ่มนึ่งของหญิงสาวในกำมืออย่างแสนนุ่มนวลทะนุถนอม

อ่อนโยนราวกับล่อลวงเหยื่อตัวน้อยด้วยหยาดน้ำค้างอันหอมหวาน...

หากอ่อนตียงสักก็จะถูกพิษร้ายไ้กับดักนั้นกัดกินจนตตายคาฝ่ามือเพียงวินาทีนั้น เส้นผมก็ถูกระชากอย่างแรง ร่างกายโถมล้มลงบนพื้นก่อนจะถูกคร่อมไว้ด้วยเงาองร่างที่ใหญ่กว่า ภาคินทร์สดมองมาด้วยแววตาเย็นยะเยือก เมียวบิตวิปริตราวกับจะแตกออก เหมือนผืนผ้าใบที่ถูกอารมณ์ปนเปลละเลงลงจนมัวชั่วละะตะ

“การแสดงระจอกๆ แบบนั้น ผมทนดูไม่ได้แล้ว น่าสมเพชจนอยากจะอาเจียนเลยละครับ”

ไฟเหนือหัวกะพริบติตๆ ตับๆ ถึ้ร้าวราวกับจะขัดข้องในอีกชั่วอึดใจ “ถ้าอย่างนั้นก็ตี...” ยิวาเสยะยิ้ม “จะได้เล็กอ้อมค้อมเสียที ใ้สารเลวเอ๊ย”